

Gabriela Majtaníková - Imidž je nanič

Michal, vyber si tú vec z uší, keď sa s tebou rozprávam, - povedala Michalova mama štvrtýkrát a „tou vecou“ myslela mp3 prehrávač. Michalova mama mala zvláštnu zásadu: kým urobila niečo nepredvídateľné, zopakovala synovi všetko päťkrát. S ostatnými v rodine to mala ľahšie. Lenka počúvla zakaždým na prvý raz. Je skautka.

Michal sa ani nepohol. Ďalej zísal do prázdna, a ako prežúval žuvačku, sa fakt podobal na vola. Zrazu ho trhlo. Všimol si, že mamine ústa sa opäť pohybujú a začína červenieť. Pravdepodobne sa prerátať. Okamžite si chcel vybrať slúchadlá z uší, aby počul aspoň to, o čo mame ide, ale práve si budoval imidž a vybral ich neskoro. Zachytil len koniec maminho piateho opakovania: - Pôjdeš tam! Aj keby všetky kolesá na našom aute skockateli! Ocko ťa odvezie. A bez tej veci. – Jej chudý ukazovák namieril na Michalovu empétrojku. Michal zmeravel. To je, akoby mu kázala ísť na štadión a zakázala korčule. Z maminých slov zachytil už len ono zlovestné „a pôjdeš tam“. Do hája, kam? preletelo mu hlavou, ale nahlas sa bál spýtať. Stále nevedel, kam ho má otec odviezť. Alebo predsa? Toto leto mali ísť na Malorku. Odchod naplánovali na piatok. A on každému píllil uši tým, že chce letieť. Že by sa mu za tých pár korún chceli pomstiť až takto brutálne? Všetci poletia, len jeho ocko zavezie? A bez empétrojky! Nastal okamih vyrovnania sa s realitou. V aute nebudem môcť počúvať hudbu. Hluchá cesta. Nuda. Čo je horšie – tatinove ponaučenia, príbehy z mladosti, zážitky z detstva na lazoch. Zamyslel sa: Naši sú časovaná bomba. Sú pokojní, kým nepríde posledná kvapka. Tú som práve pridal. Ale bez mp3 prehrávača? A čo budem robiť na pláži?

- Ty, Leni, a nie je to nelogické? Prečo už nejdeme autom spolu? Ved' benzín je drahý.

- To je skvelý nápad! Zavezieme ťa tam všetci.

- To akože mňa vysadíte na Malorke a vy sa vrátite domov?

- Áno, ale ešte predtým spolu preplávame ten kúsok Stredozemného mora. Čo ty na to, Miško? (Ako len neznášal, keď mu niekto povedal Miško. Lenka to, samozrejme, vedela.) Neznášal jej iróniu. Bola mladšia, a bola bystrá, to fakt. Zaujímala sa úplne o všetko. Michal sa len pozeral na televíziu alebo počúval svoju empétrojku. A ešte rád dobre vyzeral. Vždy mal na sebe niečo značkové. Ak jeho oblečenie nemalo fajočku alebo tri pásiky, nenatiahol ho na seba. Mal najdrahší mobil a nagélované vlasy. Taký frajer predsa nebude počúvať, ako mu mladšia sestra hovorí Miško. Bleskovo si v hlave premietol celý svoj terajší imidž: nagélované vlasy, značkové tričko, tenisky z reklamy, coolový mobil a meno... - Stokrát som ti povedal, že som Michal! - zakričal vytočený. Aj preto mu pomaly začal dochádzať jeden podstatný fakt. Na Malorku nepôjde. To by sestra netrapošila s tou „vtipnou“ poznámkou o Stredozemnom mori.

- Michal, snažila som sa našich prehovoriť. Viem, ako si sa tam tešil.... Ale aj u starých rodičov ...

- Čo?!!

- Vy idete na Malorku a ja mám ísť na lazy?- zbledol. Zavrel sa do svojej izby.

- Prehnal si to! – zakričala za ním sestra a samej jej prišlo ľúto, že ich rodinná dovolenka dopadla takto. Nebol anjelik. Hlavne nie teraz, keď si budoval povest' frajera. Ale ísť k starým rodičom? Videl ich len zopár ráz. Prišli na návštevu, prespali u nich dve noci a vrátili

sa domov. Michal sa o nich dozvedal len z otcových príbehov a tie ho nepredstaviteľne nudili.

Starý otec sedel na drevenej lavici a fajčil fajku. Michal trucoval. Nebyť otcovho pohlavku, pri príchode ani nepozdraví. Mama trochu zbledla, keď sa dozvedela, že starká je na liečení. Starí rodičia nemali telefón. Aj mobil by im bol nanič. Signál bol až 5 km od drevenice, v ktorej bývali. Aká nádhera! povedal otec, naposledy sa obzerajúc dookola. Nastúpil do auta, zamával „trestancovi“ a zamieril do civilizovaného sveta. Michalovi napadlo, že táto „nádhera“ by bola ťažko znesiteľná aj v päťminútovom dokumente o krásach Slovenska. Vtom auto prudko zabrzdilo a zúrivo zacúvalo. Aha, rozmysleli si to. Neprežili by pomyslenie, že ich syn hynie, kým sa oni opaľujú. Mama však stiahla okienko a vystrčila ruku: - Daj sem tú vec. – Uvedomil si, že sa mu na krku hompáľa jeho mp3 prehrávač. Sňal ho, podal mame, auto ufujazdilo a bolo po nádejách. Lazy, som váš! Rozmýšľal nad maminou. Je to „tvrdáaska“, sa nezdá. Vošiel dnu.

- Starý otec, som smädný.

- Chceš mlieko?

- Mne je to jedno, - odpovedal Michal len tak, no vypil by hocičo okrem mlieka, to neznášal.

- Tak si ic nadojic, - povedal starký a pokojne si ľahol na lavicu. Celé doobedie rúbal drevo.

- Pepsinu nemáš? – Starý otec zachrápal a Michalovi došlo, že pepsinu bude mať ťažko, ved' nemá ani chladničku. Odišiel tráviť svoj dvojmesačný trest na dvor.

Keď ho prestali udivovať veci, ktoré tam nie sú (sporák, elektrina, záchod, vodovodné kohútiky...), začali ho udivovať veci, ktoré tam sú (piecka, petrolejka, kadibúdka, studňa...) A ešte tam nebol jeho kufor, čiže jeho mikiny, nohavice, sandále, pyžamo...a jediný potešujúci predmet – zubná kefka. Vyšiel pred dom celý zelený. Bolo mu do plaču. Lenže slzy nepristali jeho imidžu, a tak sa len zhlboka nadýchol a zakričal: - Niéééééé!

Starý otec vyletel von celý prestrašený: - Čo sa ci stalo? A s vlasmi čo máš? Či sa ci od ľaku zježeli? – zasmial sa starký. Michal sa preľakol ešte viac. V kufri mal aj gél na vlasy.

- No vedz už teľo nehľadz jak teľa na nové vráta a podz do ňutra. Upečeme zemiaky.

Podz, Michal, jesc treba. – Michalovi sa rozžiarili oči. Tak pekne mu povedal – Michal. A to ani nevie, že má doma značkový mp3 prehrávač, super počítač s takými hrami, že by mu prechádzal zrak. Aj tu na lazoch, kde ho nikto nepozná, môže niečo znamenať? Nemá tu svoj značkový kufor, ale má svoje meno. Zrazu mu to stačilo. Zemiaky z misy rýchlo mizli. Michal bol taký hladný, že ich zapíjal mliekom. A navyše domácim.

- Tak za čo si tu? – spýtal sa starý otec dobromyseľne. Michal sklopil zrak: - Chcel som kolieskové korčule. – Tvrdá výchova, za túžby trestac.

- Lenže ja jedny mám, - dodal Michal rýchlo. – Sa ci pokazeli? – Nie. – Narôstol si? – Nie. –

Mali o koliesko menej? – Ja som mal. Vzal som mame štyri tisícky z peňaženky. Chcel som značkové. – Imidž-neimidž, teraz mu to prišlo celé hrozne ľúto. Rozplakal sa. – Ná, cie značkové sú lepšiešie? – Neviem. Tie moje boli super. Ale všetci chalani mali značkové.

- To pre ten nápis si ich chcel? – zaváhal starký. – Áno. – Tak potom si somár, Michal. –

Chlapec naňho cez slzy pozrel. Ako to, že z jeho úst znie to meno tak pekne. Hreší ho a nepovie mu „Mišo“. Utriel si oči do rukáva, s chuťou zahryzol do ďalšieho zemiaku. U

starého otca sa mu bude páčiť. Starý otec ho volá Michal a pritom sa smeje z jeho nagélovaných vlasov, nevadí mu, že nemá značkové korčule. Starý otec je frajer.

- Ták, kdze máš tepláky? – opýtal sa starký.

- V kufri. – Kdze máš kufer? – V aute. – Šák auto tu už neni. – Šák to. – No ništ, dám ti tatkove. Kedz bul jak ty, iné nechcel nosic. Michalovi sa zatmelo pred očami.

Viete, nie je jednoduché zabiť z minúty na minútu svoj imidž a na pohreb mu ísť v teplákoch po otcovi.

Starý otec pokračoval: -Trochu sa do nich puscili myši, ale starká ich zašila aj oprala, aj košelu ci nachystala. Naberem ci zatiaľ vody ze studne, vlasly zmyješ. Kto vie, kam si pchal hlavu, kedz tak vyzieraš. -

Ten gél bol poslednou spomienkou na Michalov pôvodný imidž.